Liviu Radu

Mesaj încă nedescoperit

În cele din urmă m-am hotărât. Voi scrie acest mesaj, deşi sunt convins că şansele ca el să ajungă la cei cărora le este destinat sunt minime.

Cum va trebui să fie transmis mesajul? El se adresează unor oameni din viitor, despre care nu ştiu nimic. Vor fi în stare să descifreze limba în care a fost compus? Pentru că nu cred că limba pe care o vorbesc eu acum se va păstra de-a lungul timpului. În principiu, ar fi bine ca mesajul să fie cât mai simplu şi alcătuit din cuvinte de bază. Dar atunci n-aş putea să explic, suficient de convingător, despre ce-i vorba. Pe de altă parte, dacă aş încerca să fiu foarte explicit, voi fi silit, vrând-nevrând, să utilizez termeni care, cu siguranţă, nu vor avea nici un înţeles peste câteva mii de ani. Probabil că nimeni nu va înţelege ce-i acela un *atlantis* sau care-i componenţa *electronumului*. Va trebui să mă străduiesc să folosesc doar termeni generali, care vor fi valabili în orice societate omenească...

Însă mult mai important mi se pare problema suportului. Având în vedere că adresantul scrisorii se află la peste zece mii de ani de mine, este evident că mesajul nu poate fi scris pe foi de *zubetă*, care se vor descopune după câteva sute de ani. Plăcile de metal se vor coroda, iar dacă le-aş imprima pe foi de aur, aş avea de înfruntat cel puţin două pericole: în primul rând, valoarea metalului ar face ca oamenii fără cultură, care-l vor descoperi, să ignore textul scris pe plăci şi să valorifice aurul pentru bijuterii sau monede; în al doilea rând, aurul este uşor deformabil, iar dacă mesajul meu va trece prin catastrofele pe care le prevăd, s-ar putea ca plăcuţele respective să fie deformate în asemenea hal, încât textul să devină indecifrabil. Chiar dacă l-aş grava pe plăci inoxidabile şi cu rezistenţă mare, unde aş putea să le ascund, astfel încât să se păstreze intacte, dar să existe garanţia că, odată şi odată, vor fi descoperite? Cât despre mesaje înregistrate pe *cifratoni,* ce garanţie am că oamenii din viitor vor cunoaşte energia care ne-a permis construirea de creiere artificiale şi a bibliotecilor de mare volum? Mărturisesc că n-an reuşit să găsesc o soluţie

mulţumitoare referitoare la modul în care voi transmite mesajul meu către oamenii viitorului...

Pentru moment, mă voi strădui să compun mesajul, apoi voi căuta modul prin care să-l fac să ajungă la adresanţi.

Oare contează cauza catastrofei? Va interesa pe cineva, peste mii şi zeci de mii de ani, motivul banal pentru care s-a prăbuşit o civilizaţie, chiar dacă din acelaşi motiv banal se vor prăbuşi şi alte civilizaţii, iar universul întreg este ameninţat cu distrugerea?

Nu, nu intereseazā. Forţele au fost dezlănţuite, iar nimicnicia cauzei şi a scopului nu mai au nici o importanţă. Merită doar să amintim că niciodată motivele nu au aceeaşi valoare pentru toţi şi ceea ce pentru cineva poate justifica distrugerea lumii poate să pară altcuiva - care nu a fost implicat emoţional în declanşarea fenomenului - o chestiune banală, peste care se poate trece fără prea mult efort.

Să ne mulţumim a spune că un savant - un om care-şi imagina că deţine toate secretele universului, dar care cunoştea doar o mică parte dintre ele - suferise o mare tragedie personală. Fiinţa pe care o iubise mai mult decât orice pe lume pierise într-un accident banal. Omul nostru nu s-a apucat nici să blesteme zeii - pentru că nu credea în ei -, nici nu şi-a pierdut minţile.

Sau, poate, şi le-a pierdut, dar nimeni nu şi-a dat seama şi n-a avut grijă să-l facă inofensiv.

Deci, savantul despre care vorbim ştia că un mort nu mai poate fi înviat. Ştia că nu poate construi o maşină a timpului, prin intermediul căreia să intervină în trecut şi să-şi salveze iubirea. Ştia toate acestea şi multe altele - pentru că am spus că era convins că deţine toate secretele universului. Deci, ştiind *ce nu putea să facă*, s-a străduit să găsească *ceea ce putea să facă.*

Nu l-a impresionat aparenta imposibilitate a celor pe care şi le propusese şi a trecut la fapte. Întrebarea pe care mi-o pun acum, după ce catastrofa a fost declanşată şi nu se mai poate corecta nimic, este: oare omul nostru putea să-şi dea seama de punctele slabe ale teoriei sale sau, ţinând seama de starea sa psihică, s-a agăţat de prima speranţă ce i-a apărut în cale cu toată disperarea care-l copleşise? Oare un om care nu era atât de implicat emoţional ar fi putut să-şi dea seama de eroarea

teoriei respective? Uneori înclin să cred că nimeni n-ar fi descoperit nici un punct slab în calcule sau în judecată. Adică, indiferent de persoană, catastrofa era inevitabilă. Alteori îmi vine să cred că nu-i aşa, că o minte sănătoasă ar fi suspectat că problema nu poate fi atât de simplă şi ar fi analizat mai bine lucrurile.

Dar are rost să plângi laptele vărsat sau fecioria pierdută? Stropii de ploaie nu se mai întorc în norul din care au căzut pe pământ, nici ţapul nu mai poate redeveni ied.

Ce-a fost a fost, iar nebunia unui om a declanşat un fenomen atât de bizar, încât mi-a greu să-l înţeleg, darămite să-l explic!

Deci, ca să rezumăm toată problema în câteva cuvinte, omul nostru decisese - deoarece nu-şi putea învia iubita, nici nu se putea întoarce în timp înainte de moartea ei - să inverseze sensul timpului. Să facă timpul să se scurgă în sens opus.

Putea şi ştia cum să facă acest lucru.

Nu-l deranja deloc dacă evenimentele ar fi decurs pe dos. Iubirea lui fusese la fel de deplină de la început până la sfârşit. Iar moartea, ca şi conceperea, marchează momentul despărţirii dispersiei substanţelor componente de existenţa unei fiinţe definite. Înainte de naştere există nefiinţa, deci, dacă inversăm timpul, naşterea ar fi sfârşitul existenţei, adică tot un fel de moarte. Într-un fel, o viaţă inversată îi părea a fi o viaţă coerentă - în care însă îţi aminteşti ce va urma.

Numai că lucrurile n-au fost de loc aşa cum presupusese.

După ce-a declanşat fenomenul care urma să inverseze timpul, s-a aşteptat ca desfăşurarea evenimentelor să decurgă în ordine inversă şi să retrăiască aceleaşi evenimente, dar pornind de la sfârşitul lor.

Spre uimirea sa, evenimentele şi-au văzut de ale lor. Nu semănau în nici un fel cu cele pe care le trăise anterior. Se părea că intervenţia lui nu modificase sensul timpului. A verificat din nou formulele folosite şi n-a descoperit nimic greşit în ceea ce făcuse.

Profit de faptul că am amintit de formule ca să subliniez încă o dată cât de dificil este să exprim ceea ce doresc. Iată, să luăm una dintre cele mai simple formule. *Eaptmi//ddptva??--/pv.* Îmi dau seama că ea conţine simboluri şi valori arbitrare, a căror explicare ar necesita volume întregi. Pe

de altă parte, nu numai simbolurile prin care reprezentăm diferite mărimi fizice în formule matematice ar trebui explicate, ci şi acele mărimi, pentru că ele reprezintă mai puţin nişte atribute ale materiei, cât nişte concepte mai mult sau mai puţin filosofice, atribuite de noi materiei. Ca atare, o altă civilizaţie va avea nu numai altfel de simboluri, dar s-ar putea să aibă alte mărimi prin care să definească materia, având în vedere multitudinea de caracteristici ale acesteia...

Deci, după ce omul nostru a schimbat mersul timpului, evenimentele s-au desfăşurat în continuare, de parcă timpul n-ar fi fost afectat. Oamenii se năşteau, iubeau, muneau, mureau... Cursul vieţii nu se modificase. În nici un fel.

Totuşi, ceva se modificase.

Începuseră să apară idei uitate de mult, conflicte bizare şi manifestări de solidaritate între grupuri care nu mai aveau de multă vreme nimic în comun. Mai mult, firea oamenilor părea a se fi transformat profund, emoţiile deveniseră mult mai puternice şi mai exteriorizate, violenţa devenise o formă de manifestare a acestor emoţii, iar societatea - atât de liniştită şi concesivă până atunci - devenise peste noapte intransigentă şi intolerantă. Anumite lucruri - care fuseseră acceptate de mult de toată lumea - au fost condamnate public, iar unele persoane s-au văzut subit supuse oprobiului public.

În cele din urmă, au reapărut nişte forme de manifestare socială care fuseseră considerate perimate cu veacuri în urmă: *partidele*, iar viaţa socială a fost dată peste cap.

Lucrurile nu s-au oprit aici. De la violenţa verbală s-a trecut la violenţa fizică, diferite grupări au început să maltrateze indivizii ale căror opinii nu coincideau cu ale lor. Victimele s-au grupat, la rândul lor, şi au început să riposteze. S-a ajuns la înfruntări sângeroase, soldate cu numeroşi morţi şi răniţi. Conflictele s-au extins iute pe tot globul, devenind tot mai violente şi mai sângeroase.

Practic, omenirea ajunsese aşa cum fusese înainte de *Era Armoniei.* Adică aşa cum fusese în urmă cu câteva sute de ani.

Abia atunci omul nostru şi-a dat seama că reuşise cu adevărat în acţiunea sa şi că inversase mersul timpului. Numai că nu în totalitate. Omenirea nu revenise la starea în care se aflase cu câteva sute de ani în urmă decât din punct de vedere

moral. Din punct de vedere ştiinţific şi tehnologic, continua să progreseze.

Abia atunci a aflat/şi-a dat seama/a descoperit că timpul nu-i un vector simplu, ci o sumă de vectori, fiecare cu trăsături proprii. Timpul, aşa cum îl sesizăm noi, este direcţia generală dată de însumarea acelei imensităţi de vectori, unii cu valoare mare (precum dezvoltarea universului), alţii de valoare mică (vectorul dezvoltării individuale). Dar fiecare se manifestă distinct, la scara sa. Chiar dacă sensul de dezvoltare a universului fusese modificat, iar extensia acestuia încetase şi începuse faza de regresie spre atomul iniţial/final, vieţile oamenilor se desfăşurau normal, conform sensului stabilit de vectorul genetic.

Abia după toate acestea omul nostru şi-a dat seama că ar fi trebuit să acţioneze asupra acestor vectori de timp personali, nu asupra timpului universal. A intenţionat să intervină iute şi să corecteze eroarea făcută, dar n-a mai avut timp. Războaiele locale se transformaseră în război planetar, iar oraşele principale au fost distruse, cu laboratorul de intervenţie temporală cu tot.

Evident, după ce omenirea va reveni la barbarie, va uita cunoştuinţele ştiinţifice şi va trebui să la redescopere, într-un viitor îndepărtat. Către acei oameni ai viitorului mă adresez.

Mesajul meu este simplu şi clar: datorită intervenţiei omului despre care v-am vorbit, veţi descoperi lucruri măreţe şi periculoase. Dar mentalitatea voastră va regresa continuu, iar descoperirile tehnice vor fi un pericol pentru existenţa voastră. Nu aveţi decât o singură salvare: să interveniţi din nou asupra timpului şi să readuceţi vectorul dezvoltării morale la adevăratul lui sens...